

L'àvia que explica contes

Lluís Soldevila Mominó

Sé d'una àvia que va per les escoles i explica a la mainada contes o rondalles. Fins aquí no explica res de nou, són les rondalles que a tots ens han explicat de petits i que es van transmetent de generació en generació, i que els grans, a mesura que avancem en anys, conservem com a dolç record de la llunyana infantesa.

Però la peculiaritat d'aquesta velleta, que té molt bona memòria malgrat els anys, rau que enmig de les rondalles explica fets reals, que ella va viure de joveneta i que recorda amb tot detall, aquests són els de la maltempsada dels anys 1936-39 de la nostra mal anomenada guerra civil.

Si veiéssiu els nens i nenes escoltant aquesta octogenària dona, asseguts amb la flexibilitat dels seus pocs anys a terra en semicercle al seu voltant, amb uns ulls com unes taronges, quan els explica el que va viure, i justament quan jo ho sentia en el mateix poble de la contrada berguedana on va succeir. Quan els deia d'un bombardeig que hi hagué, no lluny d'on ara l'estaven escoltant i que una bomba caigué al damunt d'una casa camperola; aquell matí l'home de la casa era a fora al tros a treballar, com així se sol dir a pagès de l'home que treballa fora de casa, la bomba va malmetre molt la casa, però el pitjor i irreparable fou que a dins la casa hi havia la mare i dos infants d'unes edats

semblants a la dels nens i nenes que ara escoltaven el seu relat real.

Aquests infants de la bomba sortiren il·lesos, no sofriren cap dany, però no així la mare, que morí. Els nens, dos germanets, quedaren orfes, sense mare, en tingueren cura uns oncles. Aquells nens de llavors ara són ja dos homes grans i vells amb noms i cognoms.

La nostra mainada d'avui, tan espavilats com són, prou saben de guerres, dissortadament ho poden veure prou per la televisió, però aquestes són lluny i fins a v e g a d e s amb gent que no són com nosaltres, però sentir-ho del nostre país, de la nostra terra, és tota una altra cosa. **Lla-vors**

entre la nostra venerable velleta i ells s'obre tot un espontani col·loqui de preguntes i més preguntes, que la bona dona, de nom Pilar, els posa punt i final tot dient-los i encoratjant-los, a nens i nenes homes i dones del demà, a ésser molt bons a fi de ser uns bons ciutadans i evitar a tota costa cap mena de guerra. I tot això, aquesta bona dona ho fa d'una manera ben desinteressada i sense fer soroll, una manera de fer voluntariat. A més de visitar escoles de pobles veïns, tam-

bé ha sortit de l'entorn de la seva contrada i ha anat en alguna escola d'una ciutat gran. Tot un estímulo i una manera de les tantes de fer voluntariat. ■

